

23.2.20, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodine, utíkám se k tobě, kéž nejsem na věky zahanben; pomoz mi vyváznout pro svou spravedlnost! Skloň ke mně své ucho, pospěš, vysvobod' mě, buď mi skálou záštitnou, buď opevněným domem pro mou spásu. Ž 31, 2-3

PÍSEŇ 182 pán bůh je síla má,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, dáváš nám poznat svou slávu i spásu, vedeš nás k tomu být s tebou a následovat tvého syna i tvé slovo. Děkujeme, že se nás nezříkáš, že jsi s námi, že se k nám neustále přiznáváš. Děkujeme, že nás voláš k sobě, ale i k těm druhým, ale i k sobě samým, ke svým duším. Děkujeme, že tak činiš i s ohledem na vše, co nás našimi životy provází. Prosíme tě za naše životy, za naše duše, za naše blízké i za sebe samé, prosíme tě i za naše dnešní bohoslužby a prosíme tě, ať se slovo o následování tvého syna a našeho pána dostane i tam, kde by to už ani nečekali. Ať se i nám stane tou skutečnou posilou na našich cestách a povzbuzením i do našich životů. Amen.

1. ČTENÍ Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu. A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.“ Dan 7, 13-14

PÍSEŇ 158 samému bohu sláva, čest,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, ty jsi přišel mezi nás, abys nás vedl ke svému otci a jeho slovům.

Prosíme tě za všechny, ke komu se tvá přítomnost a tvá slova nedostávají, za všechny, za všechny, kdo tě dosud nepoznali.

Prosíme tě i za nás, kdo tě následujeme, za to, aby se i nám tvé slovo o tvém kříži a naší duši stalo posilou i povzbuzením i pro dny příští. Prosíme tě, ved' nás cestou pravdy a pokoje, ať i my poznáme a poznáváme tvou přítomnost a tvé evangelium.

Prosíme tě za odvahu, pokoru i trpělivost, se kterou musíme vždy a znovu a znovu zápasit s tímto světem a jeho různými stránkami.

Pane Ježíši, přimlouváme se za dostatek sil i vůle pro nás všechny, za to, abychom tě i my dovedli věrně následovat a nic nám nestálo na cestě za královstvím tvého i našeho nebeského otce.

Přimlouváme se i za ty, kdo mají nemocnou duši, případně ji úplně ztrácejí, prosíme, pomoz jim v jejich trápeních, starostech, obavách, prosíme o tvou pomocnou ruku pro ty, kterým možná něco chybí.

A přimlouváme se i za všechny, kdo se stydí za to, že jsou křesťany, prosíme tě, aby znovu našli odvahu se k tomu přiznávat.

A všechny své vyslovené i nevyslovené prosby vkládáme do společné modlitby, kterou jsi nás ty sám naučil: Otče náš... amen.

POSLÁNÍ Skoro se mi zdá, že nás apoštoly Bůh určil na poslední místo, jako vydané na smrt; stali jsme se divadlem... 1Kor 4, 9-13

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘

PÍSEŇ 487 amen, otče

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mk 8, 34-38

„Řekl bych Sněmovně, jako jsem řekl těm, kdo se stali členy nové vlády: „Nemohu vám slíbit nic než krev, dřinu, slzy a pot.“ Máme před sebou těžkou zkoušku, nejbolestnější ze všech. Máme před sebou mnoho, mnoho dlouhých měsíců boje a utrpení.“ Slova předsedy vlády Spojeného království Velké Británie a Severního Irska za druhé světové války Winstona Churchilla ze 13. května 1940 tři dny po nástupu do funkce předsedy vlády. Zapsala se do dějin burčujícím hlasem vyzývajícím k tvrdému zápasu se zlou, nenávistnou a nenáviděnou válečnou tyranii.

Máme je však zapotřebí i dnes? V době, kdy se v podstatě nic moc neděje anebo děje, ale nás se to už netýká? V době míru, klidu a pokoje, kdy se válčí už jen někde trochu jinde? V době, kdy se i my máme tak dobře, až je to už trochu podezřelé?

Ano, máme. Všechny boje i bitvy na zemi i na nebi sice již byly vybojovány, ale ten největší boj a ta největší bitva nás ještě a teprve čeká. Zápas o lidskou duši. Zápas o každého z nás.

Tudy totiž míří cestička, kterou nám nabízí i Pán Ježíš, když si k sobě volá zástup s učedníky a říká jim jednu jedinou věc, aby vzali vážně i svůj život a vydali se do služeb jeho kříže nebo chtěli kalicha, jeho samotného a evangelia, které on sám nabízí a tím

zachránili i svůj život, a především se za mne a za má slova přestali stydět a s hlavou vztyčenou vydali se vstříc otázkám, který nám i celý okolní svět klade, totiž kdo jsme, odkud přicházíme a kam směřujeme. Neboli kdo jsme jako evangelíci, kde jsme se tu vzali a oč nám v tom životě vlastně jde.

A že jde o hodně. Tak především o lidskou duši. Tu máme všichni, ale tady jde o duši každého z nás, nejen obecně, ale hezky konkrétně. Duši, která se projevuje tím, že v sobě obsahuje skryté otázky, na které se můžeme zeptat zas jenom my, totiž co ti, člověče, prospěje, když získáš celý svět, všechno obsáhneš, všemu porozumíš a vyjde ti všechno, co budeš chtít, ale ztratíš to nejcennější, vědomí, že tě tu chrání i něco vyššího a většího, než jsi ty sám.

A když si to konečně uvědomíš, jak to získáš zpět? Jak získáš zpět svou duši, která se často jen potřebuje najít? Přestaneš se stydět za to, kdo jsi a kým jsi a za slova, která ti nyní říkám, pozvedneš hlavu a řekneš, má to smysl. Vždyť to má všechno svůj, byť často skrytý, ale hluboký smysl. A tím smyslem není jednou za čas si tu otázku po tom, co tu vlastně vůbec dělám, položit, ale pokládat si ji trvale. Jsem tu, a to i se svou duší a čekám, až se mě někdo zeptá taky na něco jiného, než jestli mám dost a nechci ještě přidat, jak se mě kdysi ptala moje babička.

A že jsem toho ani tehdy moc nesnědl. Protože mě to prostě nebavilo.

Takže kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Musíte, musíme se připravit na to, co se bude dít a že to může bolet, křesťanství a víra není žádná selanka, následovat Ježíše dost často znamenalo setkávat se i s posměchem, nepochopením, nenávisí a protivenstvím. No a co? Pět procent a hlavu vzhůru! A kdopak vám řekl, že to bude jednoduché? Někdy však stačí víc mluvit o sobě a všechno je hned veselejší, ano, získat zpět svou duši, svůj život, znamená otevřít se především sám v sobě. Jak přesně, i když možná trochu drze řekla sestra farářka Slámová při nedávné biblické hodině tady u nás na faře, mluvíme o druhých, abychom nemuseli mluvit o sobě. Je to však ještě dlouhá cesta.

Zapři sám sebe, své stýskání, své nářky, své strachy, vezmi svůj kříž, všechn posměch, nepochopení, nenávisť a protivenství a následuj mne, uvedu tě na cestu skutečného života, skutečného životního smyslu, skutečného světa, a tam bude i tvoje duše, a především tvůj život.

A to myslím smrtelně vážně. Neboť kdo bych chtěl zachránit především svůj život, svou duši, ten o něj přijde. Kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej. A to nám má znít jako

nadějně? Přesně tak. Kdo se stará jen o sebe, ten o sebe i brzy přijde. Život člověka, ten skutečný život se totiž skrývá ještě někde jinde.

A kde? Ptají se ti, kdo by chtěli slyšet i nějakou tu odpověď. Právě, že přímo tady, jen ho tu najít, jen ho tu probudit, jen ho tu objevit. Kde taky jinde. Nejvíc života se obvykle ukrývá tam, kde bychom to už ani nečekali. A k tomu možná ještě jedna poučka, neptat se, co jako křesťané a evangelíci můžeme nabídnout těm druhým a okolnímu světu, jestli fakt jen ten kříž spolu s jakýmsi sebezapřením, ale co ti druhí a okolní svět, který nemůžeme získat, i kdybychom se rozkrájeli, může nabídnout nám.

Kdo se však stydí za mne a za má slova v tomto zpronevěřilém a hříšném pokolení, za toho se bude stydět i Syn člověka, až přijde v slávě svého Otce se svatými anděly. Taková facka nejen nám skoro všem, co stále čekáme na nějaký zázrak, ale i celému světu, kterému se nedá a nedá pomoci. A co až přijde ten nebeský Boží soud a bude se nás ptát, jak jsme tu vlastně obstáli a co si sebou neseme, to bude teprve něco.

Jednou se mě na to někdo ptal, co bude, až sem přijde Pán Ježíš podruhé a s čím se tu setká. No se světem přece, s čím jiným. Pána Ježíše, Syna člověka, přicházejícího ve slávě svého Otce, lze očekávat právě tehdy, až to tu bude moci všechno zachránit a spasit. A právě tehdy, až bude moci zachránit a spasit i nás.

Což nastane právě tehdy, když se všechna ta krev, pot a slzy spojí a propojí právě s tímto zpronevěřilým a hříšným pokolením a celý svět se nám stane ne tím, co bychom mohli získat, ale přijmout jako výzvu, která nám, byť skrytě, ale těžce klade ty nejzákladnější životní otázky, jako v čem jest jediné tvé potěšení v životě i v smrti?

Jediné mé potěšení jest v tom, že živ jsa i umíraje nejsem sám svůj, nýbrž tělem i duší jsem svého věrného spasitele Jezukrista. On svou drahou krví dokonale zaplatil za všechny mé hříchy, mne vykoupil ze všeliké moci d'áblovy, a tak mne zachovává, že bez vůle Otce mého v nebesích ani vlas nemůže mi z hlavy spadnouti, ano, také mně vše musí sloužit k dobrému. Proto mne též ujišťuje svým Duchem svatým o životě věčném a působí, že nadále jsem ze srdce ochoten a hotov jemu žítí. Tolik první věta Heidelberského katechismu, který se kdysi všichni evangelíci učili nazpaměť a kde je zároveň shrnuto i vše podstatné.

Ale zpět k evangeliu. To nás chce svou dobrou zprávou o spáse každého člověka v nás potěšit i povzbudit k tomu a teď pozor, k rozvržení naší životní cesty v ještě širší a hlubší perspektivě i než která se nám nyní nabízí, a to ještě k věrohodnějšímu a lidštějšímu životu, kterému se tímto otvírá nový obzor. Jak ve svém komentáři napsal nedávno zesnulý profesor Nového zákona Petr Pokorný.

A teď oč jde. Všechny ty rozpory a protiklady mezi tím, co člověk životem ztrácí a vírou získává, se dají úplně jednoduše shrnout jednoduchou myšlenkou, že ve víře se člověku otevírá úplně nová širší a hlubší životní perspektiva, která vede právě k životu opravdovému, věrohodnějšímu a především lidštějšímu.

Nový obzor. To, co si myslíme, že ztrácíme, naopak získáváme tím, že se i my sami otevřeme něčemu novému, životní cestě, která nám současně bude pokládat nové a nové otázky a my tak konečně budeme moci vstoupit na půdu ještě ne tak úplně probádanou, půdu značně nepevnou, nejistou, kde si ani my ještě úplně nevíme rady, ale která se nám současně otevírá jako nikdy předtím. Nový obzor plný nových myšlenek a nového přístupu, potenciál, o kterém se nám až dosud ani nesnilo, život, který jen čeká na své probuzení, oslovení, který se nám i sám nabízí, jen ho chytnout za pačesy. A nenechat se zastrašit tím, že k nám ty otázky nepřicházejí.

Právě, že přicházejí. Poznatek z ještě jiného kurzu pro kazatele, církev ráda dává odpovědi na to, na co se jí ale nikdo neptá, a když už se jí někdo na něco zeptá, jak je to s těmi církevními restitucemi a mariánským sloupem, je to stejně jen zástupný problém a současně otázkou po tom, kde v tom všem je úplně obyčejné přiznání se Bohu a člověku a člověka k Bohu?

PÍSEŇ 192 dobře staví,